

PRETPROGRAM 56. FILMSKOG FESTIVALA U PULI: »KRVAVA GROFICA« JULIE DELPY

Biografija monstrozne žene

Delpy je opravdano odabrala sebe za ulogu grofice jer njezin profinjen izgled (svijetla put, nježne crte lica) iznimno sugestivno kontrira kasnijim manifestacijama njezine mračne čudi

● *Riječ je o vrlo dobrom povijesnom filmu koji preko biografije omražene osobe posredno puno govori o prošlosti, ali i sadašnjosti ljudskog društva*

Medunarodno uspješna francuska glumica Julie Delpy (rođena 1969.) posljednjih godina izvrsno se snalazi i s druge strane kamere. Krajem prošle godine mogli smo uživati u njezinom niskobudžetnom filmu posvećenom muško-ženskim odnosima (2 dana u Parizu), a preksinoć je na Kaštelu prikazan njezin povijesni film »Krvava grofica« (The Countess). Delpy se u novom filmu bavi životom stvarne povijesne osobe, ozloglašene mađarske grofice Erzsébet Báthory (1560. - 1614.), koja se kupala u krvi mladih djevojača da bi usporila vlastito starenje. Filmofili znaju da se detaljima iz života spomenute grofice svojedobno nadahnuto pozabavio Walerian Borowczyk, znameniti poljski animator i redatelj-erotofil, koji joj je

Iz filma »Krvava grofica«

posvetio jednu epizodu u omnibusu »Nemoralne priče« (Contes immoraux, 1974). Dok Borowczykovu epizodu obilježava iznimno stiliziran pristup, a groficu glumi Paloma Picasso, kćerka slavnog Pabla, kojoj je to bio jedini filmski nastup, Delpy režira konvencionalniji povijesno-biografski film.

Njezin pristup rekonstrukciji epohe (kostimografija, scenografija, prikaz rituala i običaja) obilježen je ozbiljnošću i predanošću, ali najtemeljitije je izvedena upravo karakterizacija glavne junakinje (glumi je redateljica osobno) i motivacija njezinih postupaka. Delpy do-

bro zna da nije narativno prihvatljivo jednostrano prikazivanje ozloglašene grofice kao utjelovljenja monstroznog, nego vješto razvija i njezinu ljudsku stranu, nastojeći slojevitim pristupom produbiti portret kontroverzne osobe. Zbog toga u priču ubacuje nježnu romanisu s produhovljenim mladićem kojim grofica nastoji ispuniti prazninu nakon muževe smrti. Romansa ubrzo biva naprasno prekinuta, prvenstveno zbog materijalnih interesa mladićeva oca (izvršni William Hurt), što ostavlja duboke tragove na njezinoj osobnosti i otvara put prema duševnoj rastrojenosti.

Delpy je opravdano odabrala sebe za ulogu grofice jer njezin profinjen izgled (svijetla put, nježne crte lica) iznimno sugestivno kontrira kasnijim manifestacijama njezine mračne čudi. Polaganom i sugestivnom obradom promjena u grofičinom karakteru redateljica stvara temelje za motivaciju njezinih kasnijih postupaka. To je naročito vidljivo u trenutku kad depresivna grofica snažno udari nesretnu sluškinju, koja je slučajno počupala njezinu kosu, i pritom joj se učini da djevojčina krv blagotvorno djeluje na njezinu kožu.

Osim što je u ranijoj fazi priče uspjela tako razraditi junakinju da može narativno opravdati njezinu ekstremnu preobrazbu, Delpy u završnici pruža i vrlo pronicljiv komentar tadašnjih društvenih odnosa. Nakon što su otkriveni grofičini brojni zločini njezini dojučerašnji pomagači postaju glavni progonitelji. Plemstvo uspijeva nagovoriti kralja da je zatvori i podvrgne sudskom procesu pod krinkom pravde iako tada nikome nije bilo stalo do ubijenih djevojača, nego samo do njezinog velikog imetka. Riječ je o vrlo dobrom povijesnom filmu koji preko biografije omražene osobe posredno puno govori o prošlosti, ali i sadašnjosti ljudskog društva.

Elvis LENIĆ